

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac Ex Probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniae Agrippinae, 1713

Q. 121. Quid notandum sit circa Communionem quotidianam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42545

rent, & se felicitudini Clericorum tradunt, monitisque obtemperant, omnimodis communicent, Sacramenti ipsius virtute, vel muniendi ab incurfu demonii, quo infestantur, vel purgandi, quorum jam ostenditur vita purgator. Pro hoc etiam auctoritatem SS. Cassiani & Prosperi adducit Dicaſt. ſuprà: ex quibus inferunt Laym. & Gob. à n. 148. crebro illis dari poſſe, ſi hoc ad ſolacium ſpirituale conducat, maximè autem dari debere pro Viatico & Paſchate, quamvis dæmon impediatur, quominus profiteatur Chriſtum præſentem, Laym. Gob. Lohner. Semper tamen abeſſe debet periculum irreverentiæ.

§. 10. Adultus, à nativitate ſurdus & mutus, 663.
eſt capax Eucharistiæ, quia infirmi poteſt per ſigna, ut ſciat hunc ſpiritualem cibum diſcernere à corporali, uti exempla doceant, Sanch. Dian. Laym. Caſtrop. Gob. tr. 4. caſ. 7., qui addunt dandam in Paſchate & articulo mortis: an autem ſapius, decernet Confefſarius pro ratione intelligentiæ, modetiæ, pietatis, & aliorum, quæ in eo advertet. E contra ſi à nativitate ſit ſimul mutus, ſurdus & cæcus, cenſendus eſt veluti infans aut perpetuè amens, cum nullo modo inſtrui poſſit, vel reſcire de hoc Myſterio, unde illi non debet dari Eucharistia, Gob. Lohner. Denique ſi poſt uſum rationis & inſtructionem aliquam factus eſſet ſurdus mutus & cæcus, ſecundùm Lohner dari poſſet illi ſola extrema Unctio; ſed non video, cur non etiam Eucharistia, ſaltem pro Viatico.

Q. 121. Quid notandum ſit circa Communionem 664.
quotidianam. R. Authores fuerunt in hoc puncto valde diviſi, teſte Rhodes d. 1. q. 4. ſ. 1. §. 2. & 3.
Et

Et

Et ideo J. *Sancti*. d. 12. adducit plures quàm 40., qui absolute dissuadebant; è contrà alios valde multos, qui Communionem quotidianam absolute suadebant, cum quibus ipse tenet, quamvis, inquit, aliquis sine speciali devotione, etiam ex sola consuetudine accederet. Idem tenuerunt multi Hispani apud Carden. in 1. Crisi d. 66. c. 1.; sed dicendum est cum S. Th. q. 80. a. 10. Suar. d. 69. f. 4. Bosco f. 10. concl. 10. Rayn. supra aliisque nunc communiter, quamvis unicuique expediat quotidiana Communio, si ad sit status gratiæ, actualis devotio & debita reverentia, tamen, quia difficile est, ut omnes, præsertim sæculares, ista quotidie habeant, hinc quotidiana Communio, absolute loquendo, non expedit omnibus, indifferenter, sed hoc relinquendum est iudicio prudentis Confessarii; absolute autem omnibus adultis convenit valde frequens. Declaravit hæc omnia sufficienter S. Congreg. approbante Innocentio XI. in decreto, quod subijcio.

665.

D E C R E T U M

Circa Communionem Quotidianam,

Datum Romæ 12. Februarii 1679.

Cum ad aures Sanctissimi D.N. fide dignorum testimonio pervenerit, in quibusdam Diocesis vigere usum quotidianæ Communionis, etiam in feria sexta Parascevæ, & simul affirmari eandem quotidianam Communionem præceptam esse à jure Divino, quin etiam in illius administratione aliquos abusus inolevisse; videlicet, quod aliqui, non in Ecclesia, sed in privatis Oratoriis,

ratoriis, & domi, imò cubantes in lecto & non laborantes ullâ gravis infirmitatis notâ sumant Sacrosanctam Eucharistiam, quam argenteâ thecâ inclusam in crumena, aut secretò illis deferunt Sacerdotes seculares aut regulares; aliique in communione accipiant plures formas ac particulas, vel grandiores solito; ac tandem quis constitatur peccata venialia simplici Sacerdoti non approbato ab Episcopo aut Ordinario. Cùm autem hæc Sanctissimus consideranda commiserit S. Congregationi Cardinalium Concil. Tridentini Interpretum, eadem S. Congregatio præviâ maturâ discussione super prædictis unanimi sententia ita censuit: Etsi frequens, quotidianusve Sacrosanctæ Eucharistiæ usus à SS. Patribus, fuerit semper in Ecclesia probatus, nunquam tamen, aut sapius illam percipiendi aut ab ea abstinendi, certos singulis mensibus aut hebdomadis dies statuerunt, quos nec Concilium Tridentinum præscripsit, sed quasi humanam infirmitatem secum reputaret, nihil præcipiens, quid cuperet, tantùm indicavit, cùm inquit: Optaret quidem Sacrosancta Synodus, ut in singulis Missis fideles adstantes Sacramentali Eucharistiæ perceptione communicarent; Idque non immeritò; multiplices enim sunt conscientiarum recessus, varix ob negotia spiritus alienationes, multæ è contrâ gratiæ & Dei dona parvulis concessa: quæ cùm humanis oculis scrutari non possimus, nihil certè de cuiusque dignitate atque integritate, & consequenter de frequentiori aut quotidiano vitalis panis esu potest constitui. Et propterea, quod ad negotiatores atinet, frequens ad sacram alimo-

niam percipiendam accessus, Confessariorum secreta cordis explorantium iudicio est relinquendus, qui ex conscientiarum puritate, & frequentiae fructu, & ad pietatem processu laicis negotiatoribus & conjugatis, quod prospicient eorum saluti profuturum, id illis praescribere debebunt. In conjugatis autem hoc amplius animadvertent, cum B. Apostolus nolit eos invicem fraudari, nisi forte ex consensu ad tempus, ut vacent orationi, eos serio admoncant, tanto magis ob Sacratissimae Eucharistiae reverentiam continentiae vacandum, puriorque mente ad coelestium epularum Communionem esse conveniendum. In hoc igitur Pastorum diligentia potissimum invigilabit, non ut à frequenti aut quotidiana Sacrae Communionis sumptione unicam praescripti formulam al qui deterreantur, aut sumendi dies generaliter constituantur, sed magis quid singulis permittendum per se aut Parochos seu Confessarios sibi decernendum putet; Illudque omnino provideat, ut nemo à Sacro Convivio, seu frequenter seu quotidie accesserit, repellatur; & nihilominus det operam, ut unusquisque dignè pro devotionis & praeparationis modo rariùs aut crebriùs Dominici Corporis suavitatem degustet. Itidem Moniales quotidie Sacram Communionem petentes admonendae erunt, ut in diebus ex earum Ordinis instituto praestitutis communicent; Si quae verò puritate mentis eniteant, & fervore spiritus ita incaluerint, ut dignae frequentiori, aut quotidiana Sanctissimi Sacramenti perceptione videri possint, id illis à Superioribus permittatur, Proderit etiam praeter Parochorum &

& Confessariorum diligentiam ; operâ quoque Concionatorum uti , & cum eis constitutum haberi , ut cum fideles ad Sanctissimi Sacramenti frequentiam (quod facere debent) accendunt , statim de magna ad illud sumendum præparatione orationem habeant , generatimque ostendant , eos , qui ad frequentiore aut quotidiana salutiferi cibi sumptionem devoto studio excitantur , debere , sive laici negotiatores sint , sive conjugati , sive quicumque alii , suam agnoscere infirmitatem , ut dignitate Sacramenti ac Divini iudicii formidine discant coelestem mensam , in qua Christus est , revereri ; Et si quando se minus paratos senserint , ab ea abstinere , seque ad maiorem præparationem accingere. Episcopi autem , in quorum dioecibus viget huiusmodi devotio erga Sanctissimum Sacramentum , pro illa gratias Deo agant , eamque ipsi adhibito prudentiæ & iudicii temperamento alere debebunt , & ab eorum officio postulari sibi maxime persuadebunt , nulli labori aut diligentiae parcendum , ut omnis irreverentiæ & scandali suspicio in veri & immaculati Agni perceptione tollatur virtutesque ac dona in sumentibus augeantur. Quod abunde continget , si ii , qui devoto huiusmodi studio divinâ præstante gratiâ tenentur , seque Sacratissimo Pane frequentius refici cupiant , suas vires expendere , seque probare cum timore & charitate assueverint : Quibus Christum Dominum , qui se fidelibus manducandum , & se pretium in morte tradidit , atque in coelesti Regno se præmium est daturus , precatur Sacra Congregatio , ut suam opem ad dignam præparationem & sumptionem largiatur. Porro

Ec 2

Episcopi

Episcopi & Parochi seu Confessarii redarguant asserentes Communionem quotidianam esse de jure divino, doceant in Ecclesiis seu Oratoriis privatis, ex dispensatione seu privilegio Pontificis de manu Sacerdotis sumendam Sanctissimam Eucharistiam, nec eam ullo modo deferendam in crumena, aut secreto ad existentes domi, vel cubantes in lecto, quàm ad infirmos, qui ad illam suscipiendam ad loca prædicta accedere non valeant, & ad eos, si ab Ecclesia deferatur, publice & cum pompa juxta formam Ritualis Romani; Si verò ab Oratorio privilegiato, cum forma decenti. Curent etiam, ut circa Communionem in feria sexta Parasceve, Missalis Rubricæ & Ecclesiæ Romanæ usus serventur; Insuper admoncant nulli tradendas plures Eucharistiæ formas seu particulas, neque grandiores, sed consuetas. Non permittant, ut venialium Confessio fiat simplici Sacerdoti non approbato ab Episcopo aut Ordinario. Si Parochi, & Confessarii, etiam regulares, aut quicumque alii Sacerdotes secus egerint, sciant Deo Optimo Maximo rationem reddituros esse, neque defuturam Episcoporum & Ordinariorum justam ac rigorosam animadversionem in contrasacientes, etiam Regulares, etiam Societatis JESU, facultate ipsis Episcopis & Ordinariis per hoc Decretum per Sedem Apostolicam specialiter attributâ.

Et factâ de præmissis omnibus, ac de verbo ad verbum relatione, Sanctitas Sua approbavit, ac præsens Decretum typis dari ac publicari voluit. In quorum, &c.

666. Idem dudum antè expresserat Inn. III de Myst. Missal. 4. c. 42. *Dixerit ergo quisquam communi-*

can-

mandum esse quotidie, dixerit alius quotidie communi-
candum non esse, subjungit ipse mentem suam, &
ait: faciat unusquisque, quod pie crediderit faciendum.
Pro quo adducit hæc verba S. Aug., quæ refe-
runtur Cap. Quotidie. 13. de Consecr. dist. 1.
Quotidie Eucharistiam suscipere, nec laudo nec vitu-
pero, omnibus tamen Dominicis communicandum
suadeo. Qui autem pro quotidiana Communionem
voluerit sententias PP., legat Salmeronem in E-
vang. tom. 9. t. 41.; qui volet rationes, videat
J. Sanch. suprâ, ubi egregiè tueretur usum, & pro-
bat fructum quotidianæ Communionis, confu-
tatque omnia, quæ communiter opponuntur.
Econtra qui volet auctoritates & rationes pro
usu minùs frequente, videat Lugonem d. 17. &
Dicast. d. 9. dub. 18., qui rem illam optimè tra-
ctant. Decretum autem relatum rectè exponit
Carden. suprâ, & ex illo reprobat omnes senten-
tias, tum nimium approbantes, tum nimium
damnantes frequentiam Communionis, ubi,
etiam varia variorum Conciliorum decreta o-
stendit non esse huic decreto contraria: Adhuc
tamen aliqua notanda sunt pro praxi.

§. 1. Decreto relato obligantur Confessarii 667
omnes, etiam Societatis JESU, quia Pontifex
etiam hos exprimit in fine, non obstante apud
ipsos hac Regulâ 6. Sacerdotum: Ut pium est ad
frequenter communicandum fideles exhortari, ita, quos
ad id propensos viderint, admonere debent, ne crebrius,
quàm octavo quòque die accedant, præsertim si Matrimo-
nio sint juncti: Regula enim illa accommodan-
da est ad sensum Pontificis, potestque de hoc vi-
deri Dicast. à n. 412.

668 §. 2. Possunt Confessarii devotis personis, quas dirigunt, determinare dies, quibus communicent, sed perentibus sæpius, aut etiam quotidie, negari non potest Communio, posito, quod dignæ judicentur, neque detereri debent à quotidiana Communione, ut patet ex verbis decreti.

669 §. 3. Si personæ tales interrogent, quoties communicare possint, negari non debet, quod jus habeant quotidie communicandi, si nempe judicentur dignæ; si tamen non judicentur dispositæ ad toties communicandum, quoties forte vellent, potest dissimulari vel negari Communio, quis Pontifex hoc totum, ut fiat frequenter, vel non frequenter, relinquit iudicio Parochi vel Confessarii.

670 §. 4. Possunt, per se loquendo, Confessarii emanare à Confessionali, aut Superiores ordinare, ut certis tantum diebus ad illud accedant, quia per hoc nequidem indirectè impeditur Communio, nam personæ volentes communicare quotidie, censentur esse tales, quæ non indigeant quotidianâ Confessione; si tamen judicentur dignæ, & aliâ quàm designatâ die, petant Confessarium, cui solent & nunc vellent confiteri, alioquin ob teneritudinem conscientiz aut aliam rationabilem causam non communicaturæ, audiri debent, etiam si quotidie peterent, alioquin deterrentur, imò, quod plus est, re ipsa detinentur à Communione, nolle eam audire his potiùs diebus, quàm aliis, est nolle, & causam esse, ut his diebus non communicent, cum tamen judicentur esse dignæ; ergo est contra decretum. Hinc n. 133. dixi cum communi illum,

illum, qui obligatus est ad curam, peccaturum, etiam contra iustitiam, si noller audire talem Parochianum, etiam quotidie volentem confiteri: alius, qui non obligatur ex officio, attrahit curam suscepit, agit saltem contra consilium, inquit Jo. Sanch. d. 31. n. 12. (cujus tempore, si hoc decretum extitisset, procul dubio dixisset agere contra illud) tum quia reipsa impedit poenitentem à Communionem, tum etiam, quia sine justa causa defraudat incremento duplicis gratiae sacramentalis. *Nec obstat*, quod Confessarius, ne quidem nunc post decretum teneatur prestare, quidquid talis poenitens, alioqui non communicaturus, fieri vellet; Nam Confessarius tenetur poenitenti, cujus curam suscepit, non negare saltem hoc, quod est optima & ordinaria dispositio ad Communionem, optima autem & ordinaria dispositio ad Communionem, praesertim apud laicos, est Confessio, nam plerique, quoties communicant, toties confitentur, ergo. Et ideo etiam Catech. Rom. de Poenit. c. 9. ait: *Nulla res fidelibus adeo curae esse debet, quam ut frequenti peccatorum Confessione studeant expiare, à quo consilio neminem revocare debent Confessarii, nisi ex justa causa, uti jam dicitur.*

§. 5. Sustineri non debent amplius duae sententiae J. Sanch., qui in primis d. 28. dicit, poenitenti semper fieri injuriam à Confessario, si ex fine emendandi venialia, vel imperfectiones ipsius, prohibeat adire Communionem. Deinde d. 29. dicit poenitentem non debere sequi consilium Confessarii ob certas causas dissuadentis Communionem: Utrumque enim oppositum

Et 4

patet

patet ex decreto, quo datur hoc jus Confessorie & cuius arbitrio submittitur pœnitens, dummodo serventur reliquæ clausulæ decreti. Unde etiam probabilius videtur contra eundem J. Sanch. d. 30. posse esse circumstantias (raro tamen) in quibus Superior vel Confessarius prudenter prohibeat pœnitenti vel subdito Communionem aliquam, imò & pro pœnitentia imponat abstinere, quidquid idem Author contradicat d. 33. à n. 15., v. g. ad augendam in pœnitente sacram famem, vel curam se melius disponendi, aut etiam aliquando ad frangendum caput hominis nimium adhzrentis proprio iudicio, vel semper volentis concedi, quod petit.

672 §. 6. Quando commendatur frequens usus Communionis, intelligi debet sola Communio digna, uti per se patet, quia sola digna Communio est utilis ad salutem, hinc Inn. XI. re & damnavit hanc prop. 56., *Frequens Confessio & Communio, etiam in his, qui gentiliter vivunt, est nota prædestinationis.* Estque propositio illa maxime scandalosa, nam qui gentiliter vivunt, id est, qui vivunt continuò in depravatis & corruptis moribus, sacrilegè communicant, si enim per Confessiones bonas & efficaciora proposita se semper disponerent ad dignam Communionem, moraliter impossibile esset, ut pergerent gentiliter vivere. Carden. in 2. crisi disl. 35. n. 3.

673 Q. 122. An licitum sit sæpius unâ die communicare R. Ordinariè non est licitum, uti colligitur ex Cap. Sufficit 53. De Consecr. dist. 1. S. Thom. q. 80. n. 10 ad 4. Suar. d. 69. s. 4 Hoc ipsum probat praxis Ecclesiæ ac usus fidelium. Dixi ordinariè, nam 1. Sacerdos celebrans, ter communicat in Natali